

ROOMSCHIE JEUGD

MALMBERG'S   **KINDER TIJDSCHRIFT**

ONDER-REDACTIE V   DIR · DER · BISSCHOPP
J · J · VERBEETEN   KWEEKSCHOOLTECHT

UITG · V · L · G · MALMBERG   UITGEVER · VAN · DEN
NIJMEGEN   APOST · STOEL

DIT · BLAD · VERSCHIJNT · WEKELIJKS   PRUS · 2½ CENT · V · BELGIË 6 · CENTIEMEN

Het auteursrecht op den inhoud van dit Blad wordt verzekerd volgens de wet van 28 Juni 1881 (St.bl. No. 124).

BIJ DE PLAAT.

Beste kinderen,

De afbeelding op de volgende bladzijde is voor jullie zeker geen onbekende. Geen enkel kind van R. J., of 't weet dat tegenwoordig 't H. Hart bijzonder vereerd wordt, heel de wereld door. En ook, dat Jezus de liefde van zijn H. Hart ons 't meeste toont in zijn H. Sacrament. Daarin blijft Hij altijd bij ons. Daarin geeft Hij Zich aan ons, als we willen, iederen dag.

Dáárover behoeven we 't dus niet te hebben. Nee, iets anders wou ik je vandaag vertellen!

Heb je in 't nummer van de vorige week 't verhaal geleven van Jeanne d'Arc? van de „Zalige Jeanne d'Arc” moeten we eigenlijk zeggen. Ook die lange plaat goed bekeken? En heb je nog onthouden, dat twee dappere ridders naast Haar reden? Die vormden 'n *wacht*, om Haar overal en altijd te begeleiden. De Koning zelf had aan de wondere Heldin zoo'n voorname *wacht* gegeven, om Haar te *eeren*. 't Was haar *eerewacht*.

Kijk nu, zoo heeft de H. Kerk ook 'n *eerewacht* gegeven aan Jezus' H. Hart. Niet van heel voorname ridders alleen! O nee! Ze heeft 'n vereeniging voor alle menschen opgericht — 'n *broederschap* zooals we dat zeggen. 'n Broederschap van arme menschen zoowel als rijken,

en van kinderen evengoed. Elk lid van die *Eerewacht* vereert iederen dag één uur lang, bijzonder Jezus H. Hart. Hoe b.v. de kinderen dat kunnen doen? O, héél gemakkelijk. Ze bepalen elken dag 'n vast uur. En gedurende dat uur bidden of leeren of spelen of werken ze gewoon. Maar ze doen 't dan allemaal ter eere van Jezus H. Hart. Daarom denken ze in dat uur ook enkele keeren aan den lieven Jezus. Alle menschen doen 't natuurlijk niet op denzelfden tijd. De een kiest dit, 'n ander dat uur. En zoo heeft 't H. Hart héél den dag door 'n *Eerewacht* van trouwe vereerders om zich heen.

Waarom ik je dit nu in herinnering gebracht heb? Eigenlijk, omdat we dit jaar 't gouden feest vieren van deze schoone *Eerewacht*; ze bestaat nu reeds 'n halve eeuw lang.

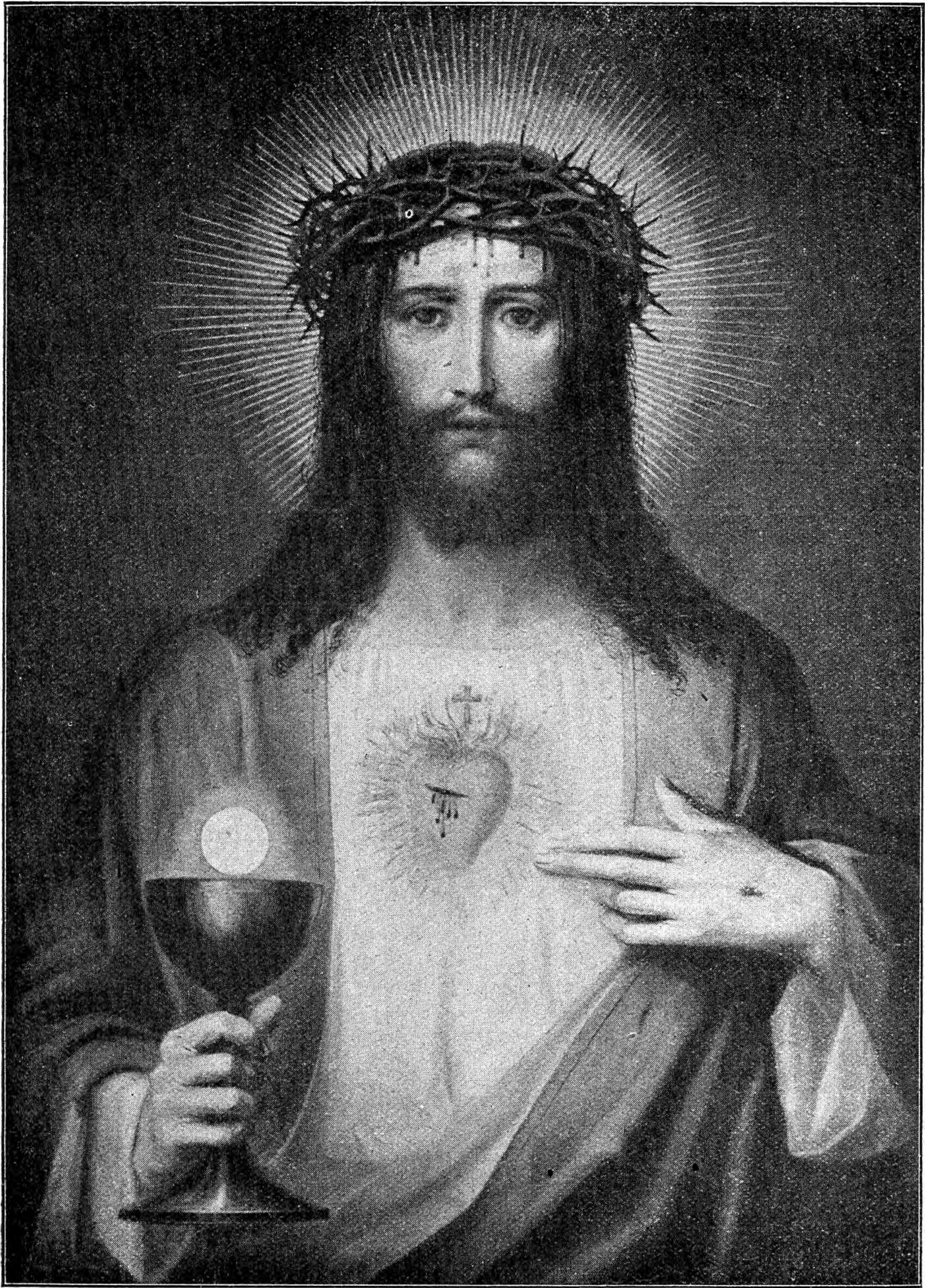
Maar ook heb ik 't je verteld, teneinde jullie op te wekken, om deze *Eerewacht*, die over heel de wereld duizenden en duizenden leden telt, nog te gaan versterken.

En och, als je er alleen maar door aangespoord zou worden, om Jezus H. Hart vooral in 't Sacrament zijner liefde, nog trouwer te gaan vereeren, dan vind ik m'n vertellen al ruim beloond.

Ik wil sluiten met de bede: H. Hart van Jezus, zegen alle kinderen van R. J., hunne ouders, broertjes en zusjes.

R. R.

A. WINDHAUSEN.

CHRISTUS IN HET GEHEIM ZIJNER LIEFDE.

JEANNE D'ARC.

Voor mijn zusje.

Die Engelschen, zusje, Jeanne zou ze krijgen! Den volgenden morgen al beklom ze een van de bastions en riep den Engelschen generaal, die daar tegenover lag met z'n legertje, toe: „Ga heen Guillaume Gladesdale! Ga heen naar uw land, want anders, bij God, schande en ongeluk zal er komen van de Maagd.”

Maar die leelijkerd van 'n Engelschman hield 'r gewoon voor den gek. Maar Jeanne zou 'm krijgen! Den volgenden dag al voerde ze 'n nieuw konvooi met levensmiddelen Orleans binnen, vlak voor de oogen van Gladesdale, die te trappelen stond van woede, maar er lekker niets aan doen kon; en 'n tijdje later wou diezelfde Gladesdale 'n brug verdedigen tegen de Franschen, maar hij schoof uit, tuimelde in de Loire en verdronk. Dat had-ie er van, dat-ie de Maagd had uitgelachen.

Op zekeren avond waren 'n paar bevelhebbers, zeker door 't eerste gewin 'n beetje overmoedig geworden, op d'r eigen houtjeer op uit getrokken, zonder Jeanne te waarschuwen. Ze sliep in d'r tent en Imeguet d'r page waakte aan den ingang. Ineens springt ze op, ofschoon niemand haar gewekt heeft, geeft Imeguet 'n duw en valt tegen 'm uit. „O ondeugende jongen, waarom zeg je me niet, dat er Fransch bloed vergoten wordt? Gauw m'n paard!” En voort vliegt ze naar 't slagveld. En als ze daar komt, keert de kans ineens ten gunste der Franschen. Want 't scheelde toen niet veel, zusje, of ze waren verslagen geworden. Maar nou krijgen de Engelschen klop, zusje, en zóo geducht, dat er geen een levend zou zijn weggekomen, als Jeanne ze niet beschermd had.

Zoo bracht iedere dag 'n nieuwe overwinning. Bij elke ontmoeting kon je Jeanne en d'r witte

standerd bij de voorste rijen vinden. Ze vocht als 'n man en eerst na afloop van den slag werd ze weer 't teedere gevoelige meisje, dat bad en troostte en wonden verbond. Eens kreeg ze 'n pijl in d'r hals en och arme, ze begon te huilen van de pijn. „Monseigneur,” vroeg ze schreiend aan Dunois, „kent u geen gebedje om die pijn te verzachten?” „O, jawel,” zei Dunois ik ken 'n paar woordjes, die wel diepere wonden genezen dan de uwe.” En zich voorover buigend over z'n paard fluisterde-n-ie tegen Jeanne: „Dieu, honneur, patrie,” dat wil zeggen, zusje: „God, eer, vaderland.” — „O,” riep Jeanne toen uit, „u is 'n knap dokter! Ik voel heelemaal geen pijn meer.” En ze vocht weer door of er niets gebeurd was.

En na 'n korten tijd had zij 't geluk de Engelsche krijgsbenden te zien wegtrekken van voor Orleans. Je begrijpt wie d'r blij was zusje, en hoe de opgetogen inwoners van Orleans Jeanne toejuichten en toejubelden als hun verlosseres en hun bevrijdster. Nou dat had Jeanne ook wel verdiend, vin je ook niet zusje? Zeker! Maar bij die eerste zegepraal bleef 't niet! Kun je denken. De Engelschen werden nu aanhoudend verslagen. Luister 'ns! Eerst bij Patay, toen bij Jargeau en toen weer bij Troyes. Maar dat kan ik je allemaal niet in bijzonderheden vertellen, zusje, dat zou te lang duren en je zou al te moe worden van het luisteren. Je weet nog wel wat Jeanne in 't begin al tegen den Koning gezegd had? Niet? Jeanne had gezegd: „U moet me soldaten geven, dan zal ik de Engelschen wegjagen en u naar Reims geleiden en daar zult u gekroond worden.”

Nou, die voorspelling, zusje, die ging nou vervuld worden.

Reims, dat was de oude koningsstad, daar waren sedert den doop van Clovis — je weet toch nog zeker wel, wie dat was hè, Clovis?... juist die eerste Frankische koning, die zich doopen liet door St. Remigius, na die wonderbare overwinning op de Allemannen, zeker. — nou sedert den doop van Clovis waren alle Fransche koningen te Reims gekroond geworden. En daarom moest koning Karel ook naar Reims. Eerst wou Kareltje er niet goed aan, maar Jeanne hield zoo lang en zoo dringend aan, dat-ie eindelijk toch toestemde. „Denk er om, koning,” zei ze tegen 'm, ik heb maar 'n jaartje van den Hemel gekregen om Frankrijk te helpen. Gebruik dien tijd nou goed!”

Je kunt wel denken zusje, dat me dat 'n feest was in de oude stad van Reims, sjonges, sjonges! Overal vlaggen, overal eerepoorten en bogen van groen met lange wapperende wimpels, en schilden met gouden wapens en kleurige blazoenen. En druk! En dan de ouwe kathedraal, de mooiste wel haast van heel Frankrijk, die trok natuurlijk ook d'r mooiste feestpakje

Tijdens de kroning zat Jeanne geknield bij 't altaar, haar standaard in de hand.

aan, want binnen haar muren zou de plechtige zalving en kroning plaats hebben.

Tijdens de plechtigheid zat Jeanne geknield bij het altaar, haar standaard in de hand, en schreide van geluk. Toen de heilige olie over Karels hoofd was uitgestort en de prachtige gouen kroon op z'n jonge slapen blonk, toen wierp Jeanne zich voor 'm neder en kustte z'n voeten: „Lieve koning,” riep ze uit, „nu is 't welbehagen van mijn Heer vervuld, die wilde dat gij naar Reims zoudt komen om gekroond te worden, want u is de wettige koning van Frankrijk.”

Uit dankbaarheid voor alles wat Jeanne voor 'm gedaan had, zusje, verhief de koning haar, d'r vader, broers en zusters, alsook alle afstammelingen in den adelstand, veranderde haar naam d'Arc in dien van Lis en gaf haar tot geslachtswapen: op 'n veld van azuur, 'n zilveren zwaard met gouden gevest en geflankeerd door twee gekroonde lelies.

„Nu wou 'k wel naar m'n vader en moeder teruggaan,” zei ze na de kroningsplechtigheid tegen Dunois. „Wat zouden die blij zijn me terug te zien! Ik ging weer de schapen hoeden van de buurt; dat zou me beter afgaan dan vechten en bloedvergieten.” En ze geloofde al gauw wat ze hoopte, en omdat ze dacht d'r harnas toch niet meer noodig te hebben, hing ze 't als ex-voto op aan 't altaar van St. Dionysius.

Maar daar wouen de meeste bevelhebbers nu heelemaal niets van weten, dat zij naar huis zou gaan. Ze moest en ze zou in 't leger blijven, zonder haar zou 't niet gaan; als zij wegging, vertrokken zij ook enz. Jeanne besloot eindelijk dan toch maar te blijven, ofschoon tegen d'r zin. Van toen af, had ze d'r 'n voorgevoel van, dat 't slecht met haar zou aflopen. Eens, na in de kerk van Compiègne de H. Communie te hebben ontvangen, stond ze 'n heele poos te schreien tegen een der pijlers; vrouwen en kinderen kwamen nieuwsgierig om haar heen staan. Toen ze hen staan zag, zei ze door d'r tranen heen: „Och lieve menschen en lieve kindertjes, bidt toch voor de arme Jeanne, want 't zal gauw met me gedaan zijn, den goeden koning en zijn heerlijk land zal ik niet lang meer dienen!”

En zusje, die droevige voorspelling, kwam maar al te juist uit. Jeanne had d'r zending volbracht, ze zou nu spoedig weerkeeren tot den hemel, waaruit ze gekomen was. 'n Paar dagen later deed zij 'n uitval en werd ongelukkigwijze door de Bourgondiërs, die de Engelschen hielpen, gevangen genomen. Zij leverden haar uit aan d'r doodsvijanden en die voerden haar gevankelijk naar Rouaan, waar de Engelsche koning Hendrik III hof hield. Ze werd er o zoo wreed behandeld! De Engelschen zouden zich wel 'ns wreken voor al de vernede-

ringen, die Jeanne hun had doen ondergaan! Ze smeedden 'n ijzeren kooi en daarin werd 't onschuldige meisje opgesloten met zware ijzeren kettingen aan handen en voeten. Verschrikkelijk hè zusje? Ja, maar dat was nog 't ergste niet. Ze zeien dat Jeanne 'n heks was, 'n heks die alleen met 'r tooverkunsten de Engelschen zoover teruggejaagd had. En ze wouen hebben, dat Jeanne verbrand werd. Denk 'ns zusje, levend verbranden, zoo'n lief goed onschuldig dapper meisje! Zouen ze dat durven? 't Is om te ijzen, als je 'r aan denkt hè? En toch zusje! en toch!! Jeanne wèrd veroordeeld! Jeanne wèrd verbrand! 't Is wezenlijk waar, zusje, te Rouaan werd de arme Jeanne verbrand, levend verbrand. O! 't Is te vreeselijk om je dat in bijzonderheden te vertellen. Heel in 't kort dus maar.

Den 30^{en} Maart 1431 besteeg Jeanne de kar, die haar uit de gevangenis naar de markt zou brengen, waar 't gruwelijk vonnis moest voltrokken worden. Acht honderd zwaar gewapende soldaten bewaakten haar op dien laatsten tocht! 't Gevreesde kind mocht nog 'ns ontsnappen! Aan den voet van den brandstapel aangekomen, vroeg ze 'n kruisbeeld; daar was er geen. Toen maakte een der omstanders in d'r haast er een uit twee over elkaar gebonden stokken en gaf 't Jeanne. Ze beval haar ziel aan God en aan de H. Maagd en bad... Maar 't volk werd al gauw ongeduldig en 'n gemompel van misnoegen liep over de markt. Toen greep de beul haar aan en sleurde haar boven op den brandstapel.

„Och Rouaan, Rouaan,” zuchtte Jeanne, „moet 'k hier dan sterven?” Toen zij zag dat 't hout begon te branden, riep ze nog bezorgd tegen d'r biechtvader: „Pas op, Pater, u brandt u. Och, zegt u mij maar aldoor schietgebedjes voor!” Tusschen 't knetteren der vlammen door en 't kraken van 't hout, hoorde men nu voortdurend Jeanne's rustige stem, die bad. 't Laatste woord, dat men van haar lippen opving was: „Jezus!” „En,” zegt 't ouwe boek er achter, heel mooi: „en ze wàs bij Jezus!”

Pas was 't wreedaardig vonnis voltrokken of de Engelschen kregen al spijt van hun laffe daad. Sommigen zeiden: „Nu zijn we voorgoed verloren; we hebben 'n heilige vermoord!”

Haar hart, dat zoo trouw geklopt had voor de eer van God en 't goede Fransche land, vond men ongeschonden terug tusschen de asch en er waren er zelfs, die beweerden dat ze Jeanne's ziel in de gedaante van 'n witte duif uit de vlammen ten hemel hadden zien vliegen.

Wat ervan zij, zusje, de schande van dat ont-eerend vonnis mocht niet op den gezegenden naam van Jeanne blijven kleven. Op last van paus Calixtus III kwamen er te Rouaan 'n

groot aantal bisschoppen bij elkaar, om te onderzoeken of alles wel rechtvaardig toegegaan was bij 't geding tegen de Maagd. Toen kwam de onschuld van Jeanne zonneklaar aan 't licht,

tusschentijd — 'n 25 jaar waren er sinds Jeanne's terechtstelling verlopen — 'n schandelijken en plotseligen dood gestorven.

Nu groeide de vereering der Franschen voor

alsook de valsheid der rechters. Het proces werd verbrand en haar onschuld luide getuigd op de plaats zelve, waar ze gemarteld was. God zelf had zich al met de bestraffing der rechters belast. Want verreweg de meesten waren in dien

hun jonge bevrijdster met de jaren aan, zusje, en 'k weet niet hoeveel standbeelden er wel te harer eer werden opgericht. In Orleans alleen wel 'n stuk of twintig, geloof ik, zusje. Maar de hoogste eer ontving de kloeke strijdster toch

pas voor eenige jaren, toen 't Paus Pius X behaagde haar, na 'n nauwkeurig onderzoek van haar leven en daden, onder 't getal der zaligen op te nemen. Nu mogen we haar beeld in onze kerken plaatsen en vereeren. Nu mogen we voor haar beeltenis neerknielen en bidden: „Zalige Jeanne d'Arc, bid voor ons.”

Doe dat maar dikwijls, zusje. En zeg er dan altijd bij: „en ook voor 't arme Frankrijk.” Want dat heeft 't noodig! Daar zijn tegenwoordig zoo heel veel slechte menschen, die gansch

vergeten hebben wat God eens door Jeanne d'Arc aan Frankrijk heeft gedaan, en die den spot drijven met 't heldhaftig herderinnetje. Ja die zeggen durven: „Jeanne d'Arc? Jeanne d'Arc? Kom die was niet wijs!” Ja zusje, van die goddelooze menschen zijn er veel in Frankrijk tegenwoordig en wat 't ergste is: zij regeeren 't land. Bid dan dikwijls zusje: „Jeanne d'Arc, bescherm ons en Frankrijk.”

A. M. D. G.

Wat zusje deed voor broertje.

door Mère STANISLAS.

Ach, wat was hij ziek, de kleine vent. En zoo lang al! Zijn blozend gezichtje was hoe langer hoe bleeker geworden, zijn roode appelwangetjes waren geheel ingevallen. Zijn guitige oogjes keken nu flauw lusteloos zusje aan, als ze bij zijn bedje kwam. O, wat was 't vroeger een aardige dot geweest. Zus voelde, hoe ze met heel haar hartje Broertje liefhad. Geen wonder. Tot haar vierde jaar had ze alleen moeten spelen. Op school zag ze makkertjes, die een zusje of broertje rijk waren en diep in haar hartje werd ze jaloersch, omdat zij niets had. Ze begon er over te peinzen, wat ze toch wel 't liefst zou willen hebben, een broertje of zusje. Zoo'n aardig zusje met een kanten bebe-mutsje met lange blauwe linten — dat was alleraardigst. Onwillekeurig trok zus een kleintje van bijna een jaar naar zich toe, liefkoosde het en verbeeldde zich, dat 't popje haar toebehoorde. Maar zoo'n kleine, dikke jongen was ook niet te versmaden. Zus keek naar een ventje, dat flink en vrijmoedig zong van „Sinterklaas kapoentje, leg wat in mijn schoentje.” Ja toch, alles wel beschouwd, gaf zus de voorkeur aan een broertje. Men gelooft zoo graag, wat men wenscht. Zoo ging 't ook met onze kleine meid. Al heel spoedig was 't voor haar een volkomen zekerheid, dat er een broertje komen zou. Kreeg ze lekkers, dan legde ze stil wat op zij om 't later, als ze de aanleiding tot het bewaren vergeten was, weer even tevreden zelf op te eten. Toen de zuster in de klas eens plaatjes gaf aan de kleintjes, die hun gebeden mooi wisten op te zeggen, vroeg zus: „Mag ik er ook een voor mijn broertje hebben?”

„Heb je dan een broertje.”

„Neen, maar ik bid er al elken dag om.”

Ze zei dit met zulk een vaste overtuiging, dat de zuster haar glimlachend een prentje toestopte. „Bewaar 't maar goed, tot broertje komt.”

Op een morgen nam papa zus op zijn arm en vertelde haar in zalige verrukking, dat hij haar

nu eens een heel, heel groote verrassing zou laten zien. Hij droeg haar in de kinderkamer en zette haar neer voor een wiegje, geheel in kant en rose strikjes verborgen. Daar zag zus een klein slapend wezentje. „Dat is nu een broertje voor Eddy,” zei pa.

„Voor Eddy, een broertje voor Eddy?” Stil nog van verwondering tuurde zus in onzeglijke weelde op 't kleintje. Juist werd 't wakker, 't hilde niet, maar trok kluchtig met zijn mondje. Zus zag er den schoonsten glimlach in. Aarzelend stak ze een vinger uit naar 't poezelige handje en broertje greep die vast. Wat was hij snoezig!

Sinds maakte hij zusje's trots en weelde uit. Als ze thuis kwam van de bewaarschool, dan liep ze gauw, na maatje's kus, naar de kinderkamer en kon langen tijd stil bewonderend naast baker zitten, die 't engeltje in haar armen wiegde. Later mocht Broer in een wagentje rijden en Zus mocht een handje meeduwten. Nog later liep hij met Zus te spelen in den tuin. Broertje was twee jaar geworden. Maar nu kwam die akelige tijd, dat 't ventje moe en loom werd, geen zin had in spelen en eindelijk in bed moest blijven. Dat 't heel erg was, las Zus, die in haar bezorgdheid helderziende werd boven haar jaren, in de angstige uitdrukking van vaders oogen; begreep ze uit de stille tranen, die moeder weende als ze dacht, dat niemand haar bemerkte.

Dezen middag zat Zus in de huiskamer met haar pop te spelen. Daar kwam vader met den dokter aan. Ze zagen Zus zeker niet of dachten, dat 't kind niet zou begrijpen, wat er gezegd werd.

„Wees een man, Harry!” hoorde Zus den dokter zeggen, die een huisvriend was.

Vader sloeg de hand voor de oogen. „Hoe lang nog?” klonk 't dof.

„Zie eens naar dat boompje ginds. Naarmate het zijn bladeren verliest, neemt 't de krachten van ons ventje mee. Staat de boom kaal, dan is ook 't lichaampje van uw engeltje bezweken, opdat zijn zieltje schooner zal bloeien voor Gods troon.”

De beide heeren hadden de deur bereikt. Doodstil bleef de kleine gestalte ineengedoken zitten. Van tijd tot tijd keek ze naar het boompje in den kleinen tuin. Vele bladeren waren al geel, verdord, eenige lagen al op den grond tot speelgoed voor den herfstwind. Zus legde haar pop behoedzaam op een stoel en sloop toen naar de veranda. Daar zag ze vader zitten, met 't hoofd op tafel, als vernietigd. Ze sloeg haar armpjes om den hals van den zwaar beproefden man en fluisterde: „Paatje, lieve Paatje.”

begon ze aan den anderen tak. IJverig werkte ze voort. Moeder zat bij Broertjes bed en vader was naar 't werk gegaan. Niemand zag de kleine dreumes. Nu kwamen de hoogere takken aan de beurt, ze rekte haar armpjes zoover ze kon, moeilijker viel nu 't naaien, maar dapper ging klein vrouwtje voort. Weldra werden de takken haar te hoog. Zus wist raad. Ze haalde een soort van ladder en klom er op. Nu ging 't vlugger. Toch viel de arbeid niet mee. De armpjes van 't naaistertje werden moe, een zucht van inspanning ontsnapte de roode lippen. Maar Zus wilde

Hij antwoordde niet, maar trok 't kind harts-tochtelijk naar zich toe.

„Paatje,” klonk 't weer, „niet bedroefd zijn. Broertje zal niet, kan niet sterven. Zus zal er voor zorgen.”

„Ja liefje, bid maar, God is almachtig. Misschien dat Hij jouw onschuldig gebed niet afwijst!” mompelde hij, als tot zich zelf sprekende, hiermee tevens verradende, hoe 't ouderhart hoopt tegen alle hoop in. Zacht ging de kleine weer heen.

Maar 't bleek, dat Zus toch nog iets anders bedoeld had dan een vertrouwd gebed. Ze sloop naar moeders naaidoosje en haalde er een naald en garen uit. Daarmee gewapend ging ze naar den boom, stak de naald door een blad en hechte dit aan 't takje vast. Niet voor niets had ze bij de Zusters al een beetje naaien geleerd. Na 't eerste blaadje volgde 't tweede, 't derde en zoo werkten de kleine vingers voort tot alle bladeren van den tak vast zaten. Toen

niet aan uitscheiden denken. Immers Broertjes leven hing er van af. Hoorde ze niet nog de woorden van den dokter in haar oor? Als de bladeren afgevallen waren, zou Broertje dood neerliggen en naar zijn grafje gedragen worden. Maar de bladeren zouden niet afvallen, o neen, dat zou Zus beletten, al werd ze dan ook nog zoo moe. Langzamer bewoog zich de naald in 't ongeoeffende handje. Met hoogroode wangen en van opwinding en overspanning schitterende oogjes werkte 't kind door. Haar armpjes begonnen te gloeien en zeer te doen; meermalen had ze zich geprikt en uit meer dan één vinger-tje viel een bloeddruppel op de groene bladeren. Het begon haar voor de oogen te dansen en te draaien. Maar — nog wat geduld, de laatste krachten ingespannen. „Voor Broertje”, klonk 't in 't dapper hartje. En al trilden haar lippen, al kwamen er tranen in de moegetuurde oogjes — de taak werd volbracht. Het laatste blaadje zat vast! Zus liep naar de pomp en

waschte flink haar gezicht en handen.

Hoe rustig vertrouwwol gevoelde Zus zich nu. Kalm zag ze de bladeren geel worden, verdorren, wat zou dat? Ze konden immers toch niet afvallen.

Tot haar verwondering zag ze Broertje hoe langer hoe zieker worden. Vele nachten bleven vader en moeder bij 't bedje zitten en zij luisterden niet meer als Zus zei, dat 't ventje niet zou heengaan. Ze had er ook nauwelijks den moed toe. Op een ochtend werd Zus van school gehaald. De meid hield haar boezelaar voor de oogen en trok Zus haastig mee.

„Broertje?” meer kon Zus niet uitbrengen.

De meid knikte. Thuiskomend bracht ze 't kind bij Broertje's bedje. Daar lag de kleine doode met gevouwen handjes, een krans van witte bloemen op 't hoofd. Moeder lag er voor geknield. Diep bedroefd, terwijl heete tranen over haar gezichtje liepen, keek Zus naar den kleinen engel. Zus begreep nog zoo weinig van het geheim van den dood. Maar éen gevoel behield de bovenhand in haar: verwondering, *waarom* Broertje gestorven was, ondanks haar

voorzorgen. Ze trok vader mee naar 't tuintje.

„Pa, de dokter zei dat Broertje zou heengaan als de bladeren van dat boompje gevallen waren. Zie eens, geen enkel blad viel af en toch is Broertje gestorven.”

De bedroefde vader had in den laatsten tijd geen oog gehad voor alles, wat hem omringde, al zijn denken en hopen en vreezen was gericht geweest op 't dierbaar leven, dat ondanks alle ouderlijke liefde, niet tegen gehouden kon worden op zijn vlucht naar den hemel. Nu eerst bekeek hij 't boompje oplettend. Alle omringende struiken waren bladerloos, alleen dit niet. Hij naderde het een weinig: alle blaadjes, droog en verdord, zaten vastgenaaid met een wit draadje! Een ongekende aandoening maakte zich meester van den beroofden man. Hij tilde Zus van den grond en sloot 't kind in zijn armen, dat met een welbehagelijk gevoel van veiligheid zich tegen hem nestelde.

„O God! veel hebt Gij ons ontnomen. Maar een grooten schat hebt Gij ons gelaten. Uw heilige naam zij geprezen!”

Weltevreden, (Batavia).

door L. N. RAAJMAKERS.

De Pad.

(Vervolg).

De pad houdt van 'n welvoorzienere tafel; steeds is haar eetlust opperbest. Daarbij is ze volstrekt niet kieskeurig uitgevallen, en de verachtelijkste en walgelijkste beesten zijn haar eenvoudig een lekkernij. Door verstandige tuinlieden wordt ze dan ook hoog gewaardeerd. In Engeland kopen de bloemisten haar zelfs op, om ze in hunne broeibakken en warme serres los te laten, waar ze dan 't heele jaar door jacht maken op al de vijanden der planten, zooals op keldervarkens, slakken, oorwormen, larven van kevers enz. die ook juist allemaal bij nacht — den jachtijd van onze pad — te voorschijn komen. Ik zeg daar juist 't heele jaar door; nu dat is ook zoo, want een winterslaap zooals buiten in de koude natuur, houden ze dan niet, dus ook niet in een terrarium dat niet koud staat. Maar waar zitten ze 's winters buiten dan, zul je zeggen? Wel, in den grond, onder steenen, planken, mos enz., onder alles wat maar beschutting

biedt tegen de strenge winterkou. Daar slapen ze zoo eenige maandjes voort, en komen in 't voorjaar weer te voorschijn om voorloopig 't water te gaan bewonen, want daar worden de eitjes als een drijvende, lange, dubbelē snoer aan waterplanten vastgelegd. Je hebt ze misschien in Mei of Juni wel eens aan de oppervlakte van een sloot zien drijven; 't is ook heel aardig, ze zelf uit te laten komen; ze groot brengen gaat beter met de kikkerlarven en daarom zullen we dat later wel bespreken.

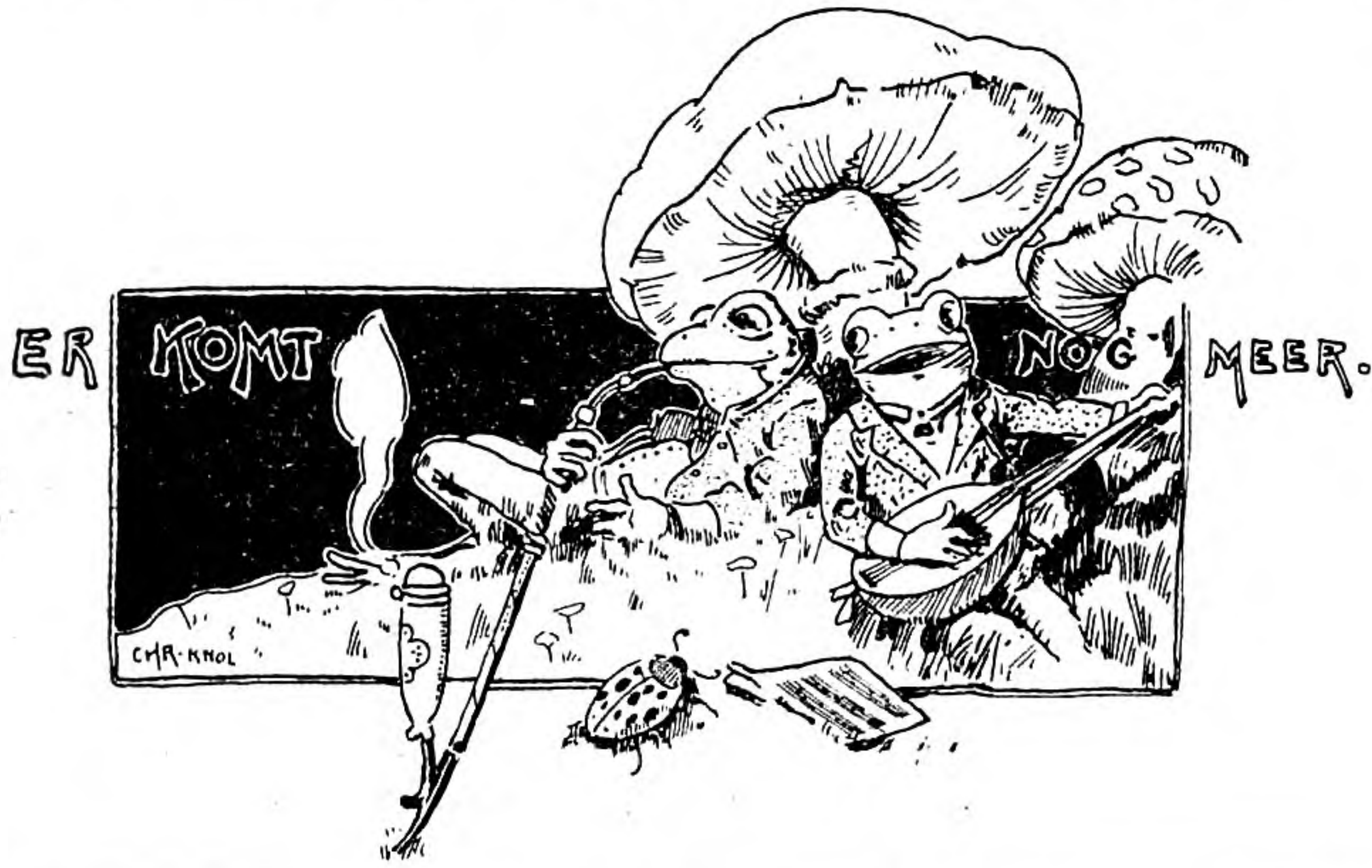
Een tweede soort, veel kleiner dan de eerste en die net zoo algemeen is, is de kruispad. Je kunt ze onmiddellijk kennen aan de lange streep, welke in de lengte over 't lichaam loopt. Ook een heel gezellig diertje voor 't terrarium. Maar „lest, best,” zegt 't spreekwoord. 't Aardigste van alle paddensoorten is 't mooie vuurpadje, dat helaas maar weinig in ons land voorkomt. In 't Zuiden van Limburg heeft de Eerw. Heer Cremers het nog al eens gevonden. Wat 't diertje zoo mooi maakt, is vooral 't oranje-kleurige buikje; daarbij heeft 't nog een stemmetje zoo helder als een klokje. Ook wordt 't niet zoo groot als de twee andere padden, en dat maakt 't ook juist zoo geschikt voor een terrarium.

Wat dunk je nu, is er niet heel veel goeds en aardigs te vertellen van dit onooglijk dier, dat zoo vaak met een verachtelijken stoot van den voet terzijde geworpen wordt, indien 't arme beestje al niets ergers wedervaart.

Zal nog wel éen lezertje der R. J. zoo'n onschuldige diertje vervolgen, nu hij weet, hoe

nuttig 't is? Laat 't dus ongehinderd in je tuin rondspringen en geloof maar vast niet, dat het b.v. van je aardbeiën zal gaan smullen, zoals men door dwaze mensen, zonder ondervinding in, en vooral zonder liefde voor de mooie natuur, nog wel eens ooit hoort beweren. Jonge lezertjes, wacht je voor zulke dwaalleeraars!!

Sprei voor een kinderbedje.

Voor eenige jaren ontving tante Rosa een cadeautje van een harer vroegere kostschoolvriendinnen. En dat cadeautje kwam uit een ver en mooi land, uit Amerika. 't Was een spreitje voor een kinderledikant, zoo snoezig, zoo allerliefst, dat allen, die het zagen er opgetogen over waren en uitriepen: „Ik wou ook wel zoo'n vriendin in Amerika hebben.”

Nu verwacht ik, dat ik mijn leergrage nichtjes een plezier zal doen, als ik ze dat spreitje eens laat zien. Twee jaar heeft het reeds op het bedje gelegen van mijn kleine „Roosje” en nog is het even frisch en mollig.

Nu gaan we 't eens namaken.

Zoek nu eerst alle restjes wol bij elkaar en leg de harmonieerende kleuren bij elkander. Schrille, schreeuwende kleuren moet je niet nemen. Kijk nu het patroon eens aan; vindt ge 't niet leuk. En zoo doodgemakkelijk lijkt het en is het ook in werkelijkheid. Voor elk der vier hoeken, nemen we twee passende kleuren wol; elken toer verwisselen we van kleur.

1^e Toer: We maken een opzetsel van 4 kettingsteken en sluiten die tot een ring: 3 ket-

tingsteken, 4 maal afwisselend 4 stokjes om den ring; 3 kettingsteken. Ten slotte den 3^{den} van de 3 kettingsteken vasthechten.

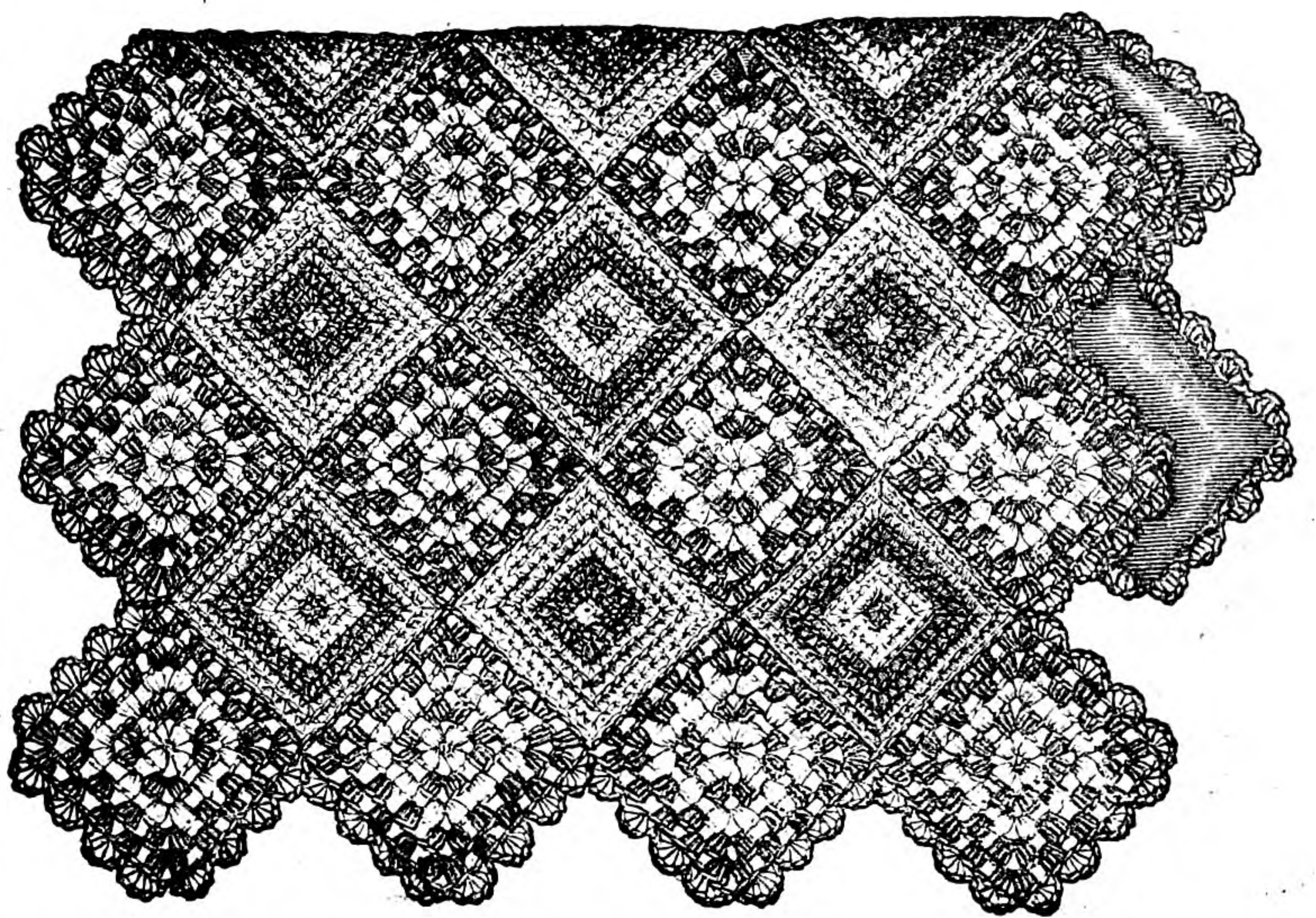
2^e Toer: 4 maal afwisselend 6 stokjes, waarvan de twee middelste gescheiden worden door 3 kettingsteken om den kettingboog van den vorigen toer.

3^e Toer: 4 maal afwisselend 6 stokjes, waarvan de middelste gescheiden worden door 3 kettingsteken om de naastbijzijnde 6 stokjes, 1 kettingsteek, 3 stokjes van de naastbijzijnde kett.; 1 kett., ten slotte den 1 vast hechten met een halven kettingsteek.

4^e Toer: Δ 6 stokjes, waarvan de 2 middelste gescheiden worden door 3 kett. om de naastbijzijnde 3 kett.; 1 kett. 2 maal afwisselend 3 stokjes om den naastbijzijnden kett.; 1 kett. Van af Δ moet ge nog 3 maal herhalen.

5^e Toer: + 6 stokjes, waarvan de middenste 2 gescheiden worden door 1 kett. om de naastbijzijnde 3 kett.; 1 kett., 3 maal afwisselend 3 stokjes om de naastbijzijnde kett., 1 kett. Vanaf + nog 3 maal herhalen. Den laatsten steek vasthechten, den draad innaaien. Deze vierhoek is nu klaar en we maken het tweede model, eveneens een vierhoek.

Wederom wisselen we elken toer van kleur. We maken een opzetsel van 4 steken en verbinden die tot een ring. Daaromheen haken we 8 vaste steken, dan steeds hakend in de achterste lussen 4 maal afwisselend 1 vaste steek in de naastbijzijnde steken, 3 vaste steken in den volgenden steek. Voortdurend 1 vasten steek in elken vasten steek, doch in den middelsten der 3 vaste steken telkens wederom 3 vaste steken. Werk zoo voort, totdat het

vierkant dezelfde grootte verkregen heeft als het eerste vierkant. Denk er aan om elken toer van kleur te wisselen; elk vierkant bestaat dus uit twee kleuren. Hebt ge een aantal vier-

kanten klaar, haak ze dan aan elkaar met kettingsteken. Zorg er voor, dat geen knopen in de wol komen. Is de spreij groot genoeg, zet er dan eene voering tegen van wijnrood satinette of satijn.

Ge zult iets moois te zien krijgen en we behoeven niet langer jaloersch te zijn op de Ame-

rikanen, omdat die keuriger en kleuriger zouden kunnen werken dan wij.

TANTE ROSA.

Uit onzen Dieren-wedstrijd.

E. CALKOEN

De Calkoen is een dier dat in Amerika veel ge- teeld wordt en men noemt het in English Turkey. Op Thanksgiving day die gevierd wordt op dertig November om God te danken voor de ontvangene weldaden gedurende het jaar, en in Christmas tijd, worden deze dieren door duizende Amerikanen ge- geten, en soms gebeurd het dat met één goederen trein, vijf en twintig tot dertig duizend van deze vogels vervoerd worden.

Er zijn in Amerika verschillende boeren die niets anders doen dan zich toeleggen op de calkoenen teelt.

Frans Rudewig oud 12 jaar.
2855 Sidney Street St. Louis Mo

BRIEVENBUS.

Raadsels, oplossingen van wedstrijden, opzenden aan: Den Heer A. V. SERVAES, Brusselschestraat 38, Maastriicht. Oplossingen van gewone raadsels niet inzenden. Voor het aanvragen van nummers van R. J., voor adresverandering enz., zich rechtstreeks wenden tot den Weled. Heer Malmberg, Uitgever, Nijmegen.

POLLY VAN OOSTERZEE, EMMY BOSNJAK, SOPHIE LEVIE, en alle WELTEVREDENSCHIE vriendinnetjes. Even moet nu 't deksel op den kleingoed-trommel, want onze Indische dametjes gaan *altijd* voor; daar zullen onze Hollandsche toch zeker wel geen pruillipje om zetten? „Zoudt u niet eens naar Indië willen gaan?” vraagt Emmy. O, sekuur zus, ik ga al op stap! In vliegende vaart met den trein door de schoone Rijnstreek en 't prachtige Alpenland. In Genua op 'n Hollandsche boot asjeblief. Maar, o hemeltje, nu begint 't lieve leventje! Ik heb eens in m'n leven 'n paar uur op de Zuiderzee gezwalkt. Nou, he, de Zuiderzee is me 'n plasje om in 'n lepel te scheppen — tenminste als die lepel maar groot genoeg is! En tóch, die aanhoudende deining op dat onnoozele plasje bezorgde me al 'n begin van naarheid. 'k Doe dus maar fluks m'n oogen dicht, en — in één grooten stap over den ontzaglijken oceaon — kom ik te Weltevreden aan land. 'k Voel me er op staanden voet thuis te midden van al die beste kennisjes. Kijk nu toch 'ns, uit wat 'n verschillende landen ik hier vriendinnetjes bij elkaar vind! Nou, verschil van nationaliteit schaadt in onzen vriendenkring geen zier. Te midden van de duizenden Europeesche vrienden en vriendinnetjes zul je 't even vreedzaam hebben, als jullie 't hier — onthou s. v. pl. dat ik nu óók in Weltevreden zit, he! — onder elkaar hebt. Eerst moet ik aan Emmy laten zien, dat 't „met mijn gezondheid ook best staat!” en haar dan feliciteeren met 't mooie boek. Sophie dito en haar ook even vertellen, hoe blij ik ben, dat ze met 'r „afgedrukte paardekop” zoo gelukkig is. „Het afdruksel zal ik naar huis zenden. Mijn ouders zullen er ook blij mee zijn en het zal me later dikwijls aan „Onze Jeugd” herinneren.” Ik hoop 't Sophie. Polly moet ik 'n pluimpje geven voor d'r mooi geteekende bloempjes en leuke vogeltjes boven d'r brief. En 'r verzekeren, dat ze gerust m'n „vriendinnetje mag zijn en blijven.” Er kan d'r nog best eentje bij. Ziezoo, nu ga ik 'ns mee genieten van jullie heerlijk leventje. Polly leidt me even rond op de „papierfabriek, waar we zooveel karton meenemen mogen, als we maar willen.” Dank je, Polly, want dat komt me uitstekend te pas, hoor! Nu gaan we allen samen nog 'ns kijken naar de opvoering van „Michiel de Ruyter.” Dan kan 'k meteen 'ns zien, wie van m'n kranige kennisjes dien Vlissing-schen schavuit en Hollands grootsten zeeheld zoo flink vertegenwoordigen kan. Maar 't leukste vind ik toch

Oplossing van den rebus uit No. 23.

A-dri-anno-p-el is ge-vallen.

REBUS: **door** en door.
Ingezonden door Helena de Ruyter, A'dam.

ook 't stukje van „Muisjes.” Ja, die „drie kleintjes, als muisjes gekostumeerd, met die groote ooren en een langen staart,” zijn 't glanspunt van 't feest. Aan de „stroop en koekjes” na afloop doe ik natuurlijk dapper mee. Och och, Sophie, nu merk 'k, dat ook ik „in 't droomenland” verzeild geraakt ben. Gauw m'n beste groeten aan Mère Stanislas en al m'n Weltevredensche vriendinnetjes. En dan in versnelden pas over oceaen, Alpenland en Rijnstreek weer naar de Brusselsche straat waar 'k m'n kleingoed-trommel in den steek gelaten heb. Den vorigen keer heb ik 'm niet klaar gekregen, maar vandaag moet ik er door. Daar gaan we:

ARIE BAKKER uit Overschie, ga 'k even in Haarlem goeiendag zeggen. Dank voor je mooi „Binnen-Spaarne.” Dag Arie.

BETSIE, LOUISE en MARIETJE v. KALMTHOUT, Goes. Jullie waart prompt op je post. Dank je, hoor. Ja, in Goes meenen ze 't opperbest. M'n groeten aan jullie drietjes en de rest!!!

HENDRIK VAN DER BEEK, Loosduinen. Hendrik is 'n knappe raadseloplosser. Is 't nu goed? Ik zeg ook: dag lieve Hendrik!

CONSTANT HOEN, Maastricht. Je „slim vogeltje” kan ik niet gebruiken. Maar je kleine broertje, als „vriendje,” o ja, heel best. Groeten aan Constant en m'n „vriendje!”

ALBERT DOSSCHE, Gent, België. Jou mooie schildering „prijkt” boven de deur van de raadselkamer. Die tentoonstelling bij jullie belooft me wat, hoor! Dank je voor de prachtige bezending. Op je leuke brief kom ik later nog wel terug. M'n beste groeten, ook aan de „Chineezen, Congoleezen, Denen, Sinigaleezen en aan de Franschmans.” Dag!

MATHIEU HENDRIKX, Geldorp. Nee, man, al heb je ook nòg zoo'n mooie welkomst-poort ter eere van den „Hoogwelgeb. Heer Baron” opgeslagen, ik mag alleen kinderteekeningen van den *wedstrijd* plaatsen. We vinden 't samen jammer. Maar 'n pluimpje voor je goed bedoelde hulp krijg je toch. Dag Mathieu!

FRANCIEN en JEANNE WITKAM, Goes. Kijk, juist zit 'k m'n buspraatjes te pennen, als Francien en Jeanne arm in arm komen binnenstappen. Erg leuk van je! En nu je eenmaal bij me bent, blijf je er natuurlijk! Jullie tweetjes hebt braaf opgepast, vooral die met 't „kruisje.” Dank je! 'n Knikje tegen Francien en Jeanne en verder m'n allerbeste groeten aan héél Goes!!!

JOHAN en CATRIEN HOFF, uit Uithuizen komen me per luchtballon even „duizend groeten” brengen en tien mooie kiekjes uit jullie mooie woonplaats. Wel klein, maar... fijn!! 't Langst heb ik getuurd op de „Schoolstraat.” Kijk, dacht ik, daar huizen nu al m'n Uithuizensche vrienden en vriendinnen. Tenminste overdag, als ze allemaal uithuizig zijn. Asjeblijf, per luchtballon duizend groeten voor allemaal terug!

ANTOON SCHOENMAKER, Maastricht. Dank je voor de kolossale bezending Maastrichtsche plaatjes. Wat ik er mee doen moet, vertel je me niet. Je rebus is te bekend. Dag buurmannetje!

BETSIE ABERS, Rotterdam. Geen oplossingen van gewone raadsels, zus. Voor 't overige zijn we beste vrienden, hoor! Dag Betsie!

FREDERICA TERPSTRA en SNEEKSCHER VRIENDINNETJES: Freekje is m'n telefoon, door wie ik met m'n Sneeksche vriendinnetjes praten moet. Anders kan ik ze met geen mogelijkheid bereiken. Maar meisjes, wat 'n moedeloosheid heerscht er onder jullie. Als onze wakkere voorouders er óók zoo over hadden gedacht en maar gezucht:

we winnen er toch niets mee, dan lag ons lieve landje nòg te zwemmen in de Noordzee. En jullie dierbaar Sneek er bij. Nou, zusjes, pak maar 'ns aan. De raadseloome en z'n lotentrommel zullen je bij nadere kennis-making meevallen. Freekje, telefoneer even door: beste groeten van den raanseloome aan gehéél Sneek!

FRANS KLOPPENBURG, Nijmegen. Wel zus, heeft 't mooie verhaal van „De loterij” jullie verlokt, er óók eentje te houden? En met 'n zelfde mooie doel? Kom ik nu te laat voor de trekking van de 55 mooie prijzen? Dag Frans. M'n groeten ook aan den grooten Charles!

JOSIE KLINGER, Amsterdam. Is dat leuke zusje op de mooie kaart nu Josie zelf? Zeg jij „Oompje,” ik zeg: dag „gróót meisje!”

JO BITTER, Goes. Oók al zoo'n nieuwsgierig Aagje? Voor ditmaal ben je precies te laat, Jo. Wat héélemaal niet erg is!! Tenminste, als Jo nu wil zorgen, dat ik niet te laat kom. Dank je voor „O. L. V. v. Lourdes!” Mooi, hoor! Dag!

WILLEM ZOETMULDER, Schiedam. Ik heb 't niet zóó druk, Wim, of ik zet jou even voor m'n beste groeten in de bus. En binnenkort sta je nog in wat anders. Dag!

ANNIE SCHIKAN, Uithuizen. Ik hoop dan óók te kunnen zeggen: welkom Annie. Je zus hier zegt 't vanzelf. Dag „nichte.”

JAN VAN DE ZAND, Den Haag, RUTGER HOLTUS, Lobith, H. BACKUS, Venlo, JOZEF MATHIEU en SERVAAS HAMELERS, Maastricht. Dank voor jullie goeie hulp met de raadsels. Wel zijn er ouwe bekenden onder. Maar m'n beste vriend Servaas heeft 'n bazar van raadsels gezonden. Nou he? in 'n bazar vin-je licht iets van je gading. Dag vrienden.

THOMAS COLLIGNON, Schiedam. De „Sprokkelmaand” komt, hoor! Sekuur nog, voor 't weer sprokkelmaand is! Dank je!

HUGO, ALPHONS, PAUL en LILLY STERNEBERG, Baarn. Blij, dat ik met al die Sternebergjes tegelijk kennis heb gemaakt. En Lilly mag ik feliciteeren met 'n prijsje, he? Vier vriendelijke groeten naar het mooie Baarn! —

GEERTRUIDA PEERDEMAN, A'dam. Al is 't wat laat, even kom 'k 'ns gluren in de 8ste klas, Aloys. sch., of 'k daar onze Truida ontmoet. Ah zoo, dus verhoogd? Is Truida niet 'n zus van m'n vriend Pieter, die in den kaartjeswedstrijd met 'n prijsje ging strijken. En dat voorbeeld wou jij nu volgen? Bij volharding lukt 't wel. Dag Truida. „Vele hartelijke groeten,” ook aan Pieter. —

MARTIEN KNIPPERS, Arnhem. 'n Mooie locomotief, en daaronder: *Wiens brood men eet, wiens woord men spreekt*, ja, dat moest van 'n jong conducteur van de S. S. zijn. Jammer, dat die mooie locomotief met 'r reusachtige wielen geen mooien prijs naar Arnhem terugreed. Enfin, wat nu niet gebeurt, kan later komen. Dag Martien! M'n beste groeten, ook aan den „grooten conducteur van de S. S.” Ziezoo, nu is de kleingoed-trommel ten bodem toe gelegd en wacht weer nieuwe briefjes. Den volgenden keer de rij der eigenlijke *brieven*.

1 Juni.

A. V. SERVAES.

„Bruss. str. 38 — Maastricht.

